

Vekemans, die zoiets allerminst had verwacht zonk ineens als een vod. Hij had het allemaal in volkomen onschuld bedacht en deze reactie kwam op hem neer als een mokerslag. De een na de ander verlieten nu de leden van het bestuur nu de zaal. Enkelens draaiden zich om naar mij om zich te verontschuldigen. Deze smakeloze grap was tenslotte niet mijn schuld.

"C'est bien dommage pour vous, mon cher Jef. Excusez-nous..." Iedereen verliet waardig de tafel. Tot Vekemans, mijn bruid en ikzelf achter bleven. De Sauveteurs waren ook met de noorderzon vertrokken. Michel liet tersluiks een briefje achter: "Tot vanavond in het 'Houten Huiske.'

Vekemans zat er als een geslagen hond. Toen ik ook afscheid nam en hem de hand drukte hing die slap en zonder gevoel. Hij rilde als iemand, die zijn doodvonnis had horen vellen. "Zo was het niet gemeend, Joseph. Echt niet ..."

Ik zei geen woord omdat niemand dan ik beter wist hoe scherp dingen, die niet slecht bedoeld zijn, anderen diep kunnen kwetsen.

Mijn vrouw en ik reden naar ons nieuw huis in de kar van de Koninklijke Maatschappij voor Dierkunde, die in de stad het eten ophaalde voor de dieren en die voor de gelegenheid behangen was met gekleurde papieren versierselen en het opschrift: 'Just married'. We hadden een nieuwe woning betrokken in de Spuistraat. We voelden ons belabberd.

Wij kwamen thuis.

"Hedde dan nie gezien dassé ons veur den aop hebbe gehaawe? Het stoenk in da kot en de mieste woare te vies oem te eten." (Heb je dan niet gemerkt, dat ze ons voor de gek hielden? Het stonk in dat hok en de meesten vonden het er te vies om te eten).

Inderdaad. Ik had het ook al in de gaten, dat de dames het voedsel met tegenzin in hun mond staken. Maar dat schreef ik toe aan hun opvoeding en nette manieren. Ik had er verder geen aandacht aan geschonken.

Er waren er echter, die hun bord stiekem ledigden op een servet in hun schoot. Voor de hond thuis. Ook daar had ik evenmin notitie van genomen. En opeens - het was sterker dan mezelf - gaf ik Jeanneke een draai om de oren. En nog een. En nog een. Als een woesteling ranselde ik haar af.

"Voil hoer. Het is aa schüld. Gaai moakt me belachelijk. Gebt al nen dikken boek. Hoe zulle ze straks geloeve daddet maai joenk is?" (Vuile hoer. Het is jouw schuld. Jij maakt mij belachelijk. Hoe zullen ze straks geloven, dat het mijn kind is?")

Ze liet zich niet doen en sloeg terug. Het kwam hard aan. Ze was van Boom en had daar een tijd in de steenbakkerijen gewerkt voor ze naar de stad kwam en dat kon je voelen. Haar hand was een dakpan. Ze verdedigde zich zo goed, dat ik het nooit meer gewaagd heb haar aan te raken. Het was een triest einde voor zulk een schone dag.

En het begon te regenen.

Ik wist dat ik nu pas mijn rol van 'Op Sinjoorken' echt had verdiend.

De zaak van de gekreukte vaderlandse eer gaf me veel te denken. Wat precies weet ik niet meer. Maar het was veel. En verward. Ik hoorde dat ze in het schepencollege was besproken. Dat er een stemming werd gehouden om het bestuur van de

'Zollogie' te verzoeken de heer Vekemans niet tot beheerder te benoemen. Maar naar het schijnt waren er toch niet voldoende stemmen tegen het voorstel. De zaak deinde weg en werd vergeten. Tussen mij en Jeanneke kwam het nooit meer goed. Enkele jaren later zouden we scheiden. Ik kreeg weer de verantwoordelijkheid van het apenkot. Dit ging gepaard met een verhoging van salaris. Niet veel. Ik had nu immers een gezin. De baby was een meisje. Een halfbloed. En de werken aan het nieuwe apenkot vorderden snel. Het was het derde en het grootste in de geschiedenis van de Zoo. Het levende bewijs hoezeer men begaan was met de dieren en hun lot wou verbeteren. Men vroeg mijn raad en er werd rekening mee gehouden.

Deze keer was de nabootsing van het natuurlijk leefmilieu zo perfect, dat het elke kritiek het hoofd kon bieden. Nee, in zulke omstandigheden zou iedereen wel een aap willen zijn. Het eten was nu gevarieerd en er werden op geregelde tijden maaltijden toegediend.

Wat een verschil met vroeger! De boomstronken leken net echt, al waren ze van kunststof. De klimmogelijkheden boden zoveel verscheidenheid, dat het een lust werd om er rond te hangen en te stoeien. Want, onthou goed, dat de apen ook konden rekenen op een geborgenheid, een bescherming tegen de gevaren, die ze in de bossen ontbeerden. Ik begon bepaalde voordelen van de Zoo te waarderen. Niet alles behoorde onderworpen te zijn aan strenge kritiek. Het komt er op aan uit welke gezichtshoek men het bekijkt. Ja, was ik als troeteldier niet in grote mate geborgen en beschermd door vooraanstaande burgers, zoals Baron de Caters en Madame Moretus du Bois? Ik zou niet weten hoe het beter kon. Voor een sigaar liet ik vrienden binnen en verkocht een volle doos op het einde van de maand! Mijn salaris was klein. Het was meegenomen!

(Pauze)

De eerste weken na het vernederende incident met Alois gedroeg meneer Vekemans zich als een schuldige. Had ik er van willen profiteren, dan had